

na § 879, první větu, obč. zák. žalovaní v první stolici namítali, v odvolání ji uplatňovali a rovněž v dovolání na ni poukazují. Bylo proto rozhodnuto, jak nahoře uvedeno.

Čís. 16185.

I. Všeobecné veřejné nemocnice v Čechách jsou samostatnými právníckými osobami. Lékaři v nich ustanovení jsou zaměstnanci těchto právníckých osob a nikoli veřejnoprávní korporace, vedoucí vrchní správu nemocnice.

II. Primář neodpovídá za podřízeného (sekundárního) lékaře, který provedl bez jeho vědomí a proti jeho všeobecnému zákazu ozáření pacienta roentgenem.

(Rozh. ze dne 9. června 1937, Rv I 68/36.)

Ad I. Srv. rozh. č. 13763 Sb. n. s.

Žaloba, již se žalobkyně domáhala zaplacení 60.000 Kč s přísl. a placení důchodu 600 Kč měsíčně z důvodu náhrady škody vzniklé jí v květnu 1923 po ozáření roentgenovými paprsky, a to na žalovaných MUDr. F. B., primáři v Ú. a okresu ú-ckém, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c .

Nejvyšší soud uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Žaloba jest podána proti Dr. Františku B. jako primáři vnitřního oddělení nemocnice a proti okresu Ú. jako vlastníkovému všeobecné veřejné nemocnice v Ú., jehož zaměstnancem je první žalovaný, za kterého proto druhý žalovaný odpovídá. Žalovaný okres namítl nedostatek pasivní legitimace, poněvadž všeobecná veřejná nemocnice je samostatná právnícká osoba. První soud neuznal dotčenou námitku za důvodnou, poněvadž okres vede vrchní správu uvedeného ústavu, který není samostatným podmínkem práv a závazků. Tento názor, jehož správnost byla v odvolacím sdělení popřena, nemá podkladu ani v předložených stanovách, ani v právním stavu veřejných nemocnic v Čechách. Podle §§ 2, 11, 13 a zejména podle odst. d), e), h), i), k), l), m), n), 18, 20 statutu všeobecné veřejné nemocnice v Ú. a podle §§ 6, 8 zákona z 5. března 1888, č. 19 z. z. čes.; který upravuje právní poměry všeobecných veřejných nemocnic v Čechách, jsou řečené ústavy samostatné právnícké osoby, a nejde o ústavy okresní anebo obecní, spravují se pak svými statuty, jsou vydržovány zásadně z vlastního jmění a jsou nezávislé na obci a okresu ve své faktické a právní existenci. Poněvadž pak vrchní správa jmenuje lékaře a vykonává nad nimi i disciplinární moc, jsou lékaři všeobecných veřejných nemocnic za-

městnanci těchto právnických osob a nikoliv okresu, který vede vrchní správu nemocnice. Žalování v dovolací odpovědi odkazují při právním posouzení na vývody odvolacího sdělení, kde popřeli správnost právního názoru procesního soudu i po této stránce, jde pak jen o právní posouzení věci, o němž může dovolací soud rozhodnouti, i když se odvolací soud po této stránce věci neobíral. Žaloba proti druhému žalovanému není tedy už z toho důvodu po právu.

Napadený rozsudek není právně mylný ani co do prvního žalovaného (§ 503 č. 4 c. ř. s.), neboť on podle zjištění nižších soudů ne-nařídil ozáření ruky žalobkyniny Dr. M-em, nýbrž ten je provedl bez jeho vědomí a proti všeobecnému jeho zákazu, a dozor prvního žalovaného jako primáře na podřízené lékaře nemůže jíti tak daleko, aby zamezil jejich jednání provedená v jeho nepřítomnosti, zvláště když Dr. M. ozáření samostatně nesměl prováděti.

Čís. 16186.

Pouhá dohoda manželů o tom, že dají souhlas k rozvodu a rozluce manželství bez viny kteréhokoli z nich pro nepřekonatelný odpor a že se zároveň manžel zaváže vykonatelným notářským spisem (§ 3 not. ř.) platiti až do svého úmrtí manželce určité výživné do jejího provdání, nepříčí se dobrým mravům (§ 879, odst. 1, obč. zák.), třebaže manželství smluvců bylo poté rozsudkem pro uznání pravoplatně bez jejich viny rozvedeno a rozloučeno a oba manželé se vzdali vzájemně požadovati zvýšení resp. snížení výživného bez zřetele na případné zlepšení nebo zhoršení majetkových poměrů manžela.

(Rozh. ze dne 9. června 1937, Rv I 345/37.)

Srv. rozh. č. 13253, 14885, 11780, 9957, 7633, 4040, 2190 Sb. n. s.

Podle písemné úmluvy, sjednané mezi stranami dne 18. června 1929 před notářem Dr. Hugonem E. v P. (snímku spisu notářského ze dne 26. června 1929 č. j. 3334), se manželé dohodli na rozvodu a rozluce svého manželství bez viny kteréhokoliv z manželů a upravili své majetkové poměry tak, že se žalobce zavázal, že bude platiti pod následky § 3 not. řádu až do svého úmrtí žalované své manželce do jejího možného opětného provdání jménem výživného a zaopatření, počínaje dnem 1. května 1929, měsíčně předem (co do výživného do 18. června 1929 již splatných do 8 dnů) částku 1.200 Kč, při čemž žalovaná výslovně prohlásila, že se vzdává jednou pro vždy nároků na zvýšení tohoto výživného i práva žádati za nové uspořádání majetkových poměrů pořadem práva, a to bez zřetele na to, zda se její majetkové poměry podstatně zhorší nebo zlepší, a stejně tak se žalobce vzdal jednou pro vždy nároku žádati za snížení tohoto výživného a nové uspořádání majetkových poměrů, rovněž bez zřetele na změnu ve svých majetkových poměrech. Manželé se zároveň dále podle odst. 6 řeč. not. spisu výslovně